

Vévoda ztuhl a ostře opáčil: „Pokud je to skutečně dívka, s níž by ses měl oženit a získat k tomu mé požehnání, nepochybně by něco takového odmítla udělat.“

Zarazil se, než dodal: „Žádná dobře vychovaná dívka, která má aspoň potuchy o tom, co je správné, by ani na okamžik neuvažovala o tajném sňatku bez požehnání rodičů, což je, jak sám dobře víš, ve své podstatě vydírání těch, kterým na tobě záleží.“

Vikomt se prudce opřel zpět o opěradlo židle.

„Už je mi jednadvacet a doufal jsem, že mi dovolíte stát se mužem. Ale stále zůstávám loutkou, kterou ovládáte.“

Vévoda sevřel ústa.

„To není příliš povedená metafora, drahý Luciene, ale chápu, co se mi snažíš říci.“

„Chováte se, jako bych byl ještě v plenkách,“ stěžoval si vikomt.

„Ač se to možná zdá zvláštní,“ odvětil vévoda, „pokud tak jednám, činím pouze v tvém nejlepším zájmu. Ale přiznávám, že slečna Stamfordová zní podstatně lépe než kterákoli před ní.“

Vikomtovi v očích zaplálo nové světlo.

„Zvážíte tedy mou prosbu?“

„Určitě,“ odvětil vévoda.

Vikomt se k němu znovu dychtivě naklonil.

„Měl byste se s Claribel setkat, pak totiž pochopíte, proč se s ní chci oženit.“

„Právě to jsem chtěl navrhnout,“ řekl vévoda. „Myslím si, že nejlepší je, vidět, jak se lidé chovají ve svém přirozeném prostředí.“

„Chcete říci...“ začal vikomt neochotně.

„Navrhuji, abys požádal sira Jarvise, aby nás oba pozval na den či dva k sobě.“

„Na venkov?“

„Samozřejmě že na venkov,“ odvětil vévoda pevně.

Vikomt se na svého poručníka nejistě zadíval. „Nechápu, bratranče Valeriane, proč vám to připadá tak podstatné.“

„Musím ti vysvětlovat své činy?“ zeptal se vévoda. „Myslel bych si, že důvody mého rozhodnutí jsou zjevné.“

„Sir Jarvis má dům v Londýně a Claribel s nadšením navštěvuje plesy, které se tu nyní odehrávají.“

„O tom nepochybuji,“ odvětil vévoda, „a protože ty velmi dobře tančíš, nepochybně tě shledává skvělým společníkem.“

Z jeho úst to neznělo jako kompliment a vikomt, který tančil rád, proti své vůli trochu zrudl. Pak řekl: „Pokud navrhnu návštěvu na venkově, ale sir Jarvis bude chtít zůstat v Londýně, co mám udělat?“

„Myslím si,“ usmál se vévoda, „že sir Jarvis bude nadšený při představě, že by mne mohl hostit. A pokud se svým pozváním bude přece jen otálet, pak musíš i ty, drahý Luciene, být trpělivý.“

Něco v jeho hlase vikomtovi napovědělo, že nemá smysl, aby se dále dohadoval.

Měl však obavy, co se stane, když se Claribel, která Londýn milovala, nebude chtít vrátit na venkov.

Vévodovi bylo jasné, co se mu honí hlavou, vrátil se však ke čtení Timesů. Otáčel stránky na stříbrném stojánku a upíjel kávy, jako by ho jeho schovanec už nezajímal.

Vikomt několik minut nepromluvil.

Pak řekl váhavě: „Myslím, bratranče Valeriane, že bych vám měl poděkovat, že jste můj návrh nezavrhl docela. Jsem si jist, že až Claribel poznáte, pochopíte, proč ji miluji.“